

denne udstrakte Commune gives 3 Urtefræmmere for 12,000 Beboere; medens man i Kjøbenhavn regner nogle og tredive Urtefræmmere for hver 12,000 Indbyggere, maa Frederiksberg nøies med 3. I hele Frederiksberg er der 10 Høfere, medens der for et lige Antal Beboere i Kjøbenhavn findes mellem 40 og 50 Høfere. At dette er i høieste Grad besværligt og trykkende for Befolkningen, i Særdeleshed i visse Qvarterer, hvor den er voxet i en meget høi Grad, er klart nok, og for selve den communale Bestyrelse er det en mislig Situation at være i, at have den bestemte Fornemmelse, der ikke kan Andet end virke lammende og trykkende paa det Hele, at hvor stor Umage den end gjør sig ved paa det Bedste at anbefale Ansøgninger om Næringsbrug og give de bedst mulige Grunde derfor, saa giver Ministeriet dog Afslag og bestandig Afslag, hvoraf Følgen er, at naar der en enkelt Gang kommer en Bevilling, betragtes den som en Gevinst i Lotteriet, og der opfastes de — hvad der heller ikke er nogen heldig Side af Sagen — forskjelligste Gisninger om, hvad der kan være Grunden til, at dette er skeet.

Dette er Tilstanden, som den er paa Frederiksberg, og det er denne Tilstand, som vel ikke kan forandres paa nogen — saa forekommer det mig — simplere og naturligere Maade end ved at gaae den Vej, man her er gaaet og som, hvad jeg skal tillade mig at bemærke, i selve Loven af 29de December 1857 er antydet, idet man netop der gaaer ud fra dette Resultat, ikke som om der var Spørgsmaal om, at man nu skulde indlemme Kommunen i Kjøbenhavn, hvilket var fuldstændig fjernt fra dens Tanke, eller som om man bestemt skulde erklære den for en Kjøbstad, men der findes en udtrykkelig Bestemmelse, der forudsætter, at der skulde komme en ny Lov om udvidet Næringsfrihed frem. Hvad denne udvidede Næringsfrihed angaaer, kunde der efter min Formening ikke let være Tale om Andet, end hvad der er fremkommet fra Communalbestyrelsen med Anmodning til mig om at forelægge her, nemlig dette paa den ene Side, at man ved en Commune af dens Størrelse, Betydning og Udstrækning dog maa løsrive sig fra den i og for sig ikke heldige, men her i høieste Grad una-

turlige Bestemmelse om, at der netop skal være en Afstand af 1 $\frac{1}{2}$ Mil fra nærmeste Kjøbstad for at kunne drive Kjøbstadsnæring paa Landet, og dernæst, at det ikke skal være nødvendigt bestandig at skulle søge disse Bevillinger, som der var den bedste Udsigt til ikke at kunne opnaae for de forskjellige Udsalg, navnlig af Brændeviin. Det kan dog ikke være af nogen speciel Interesse for Frederiksberg — dette fremhævede det ærebe Medlem heller ikke — eller af Omsoarg for Sædeligheden der, at man ikke skulde have Lov til at drikke, saameget som man vil paa Frederiksberg; at Staten paa Landet har Control dermed, kan være, hvad det er; det er tvivlsomt, om det er rigtigt, men at troe, at man paa denne Maade kan modvirke Tilbøieligheden til Drickfældighed paa Frederiksberg, vilde være besynderligt. Man kan gjøre Anstafelsen besværligere for Beboerne, men man kan ofte gjøre dette til et Motiv for dem, der kjøbe deres Ting hos Høferne, til, istedetfor der at faae sig en Flaske Brændeviin og saa at tage den hjem med og drikke den i Familiens Stjød, da, naar de her ikke kunne faae den, at gaae ned til Vesterbro, thi Kjøbenhavn strækker jo sine milde Arme, fulde af Brændeviin, ligend til hvad man kalder Fernporten. I den Henseende er der Frihed, som ogsaa i høi Grad anerkjendes, men der stopper den ogsaa aldeles. Den ærebe Taler, som først havde Ordet, talte om, at man dog maatte have nogle Stykker af Frederiksberg indlemmet i Kjøbenhavn, han vilde nødig gaae derfra uden at faae en lille Erobring, og man kunde vel nok paapege Stykker, som Frederiksberg kunde være tjent med at afgive til Kjøbenhavn, og som denne kunde have en Slags Forpligtelse til at tage imod. Det ærebe Medlem syntes i det Hele tilbøielig til at forestille sig det, som om det var Kjøbenhavn, der udsirøede alle Slags Betsignelser lige indtil det sidste Band — det er forøvrigt ikke blot paa det sidste Bands Gebeet, men ogsaa paa et andet Gebeet, at den stjænter os Noget, som man passende kunde kalde Snavs, og som paadrager Udgifter for Kommunen og er en væsentlig Byrde for den. Nu bliver Spørgsmaalet, om der ikke var en høi Grad af Billighed for, at Kjøbenhavn kom til at bære